

κτικὴν ἐργασίαν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) *Θέλει νὰ μ' ἔχη σὰν τὸ ἄλογο 'ς τ' ἁλώνι* (νὰ μὲ ἐκμεταλλεύεται πρὸς ἴδιον ὄφελος) Πελοπν. (Λάστ.) *Κάνει ἁλώνι μὲ τὴ μύτι του* (ἐπὶ τοῦ μεθύοντος) Κρήτ. || Παροιμ. *'Σ τ' ἁλώνι φαίνεται ἡ πομπή τοῦ ζευγολάτη* (ἐπὶ τοῦ ἐλεγχομένου διὰ τὰς ἐργασίας του, ὅταν ἐπιστῇ ὁ κατάλληλος χρόνος) Πελοπν. (Λακων.) *'Σ σ' ἁλώνιν ἀτ' νὲ βρέθ' νὲ θονίζ'* (εἰς τὸ ἁλώνι του οὔτε βρέχει οὔτε χιονίζει. Ἐπὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ πᾶν τὸ μὴ ἀναφερόμενον εἰς αὐτόν) Κερασ.

Μικρὸ μικρὸ τ' ἁλώνι σου καὶ νά 'ν' μοναχικό σου (ἐπιδίδωκε τὴν αὐτάρκειαν καὶ τὴν σταθερὰν ὠφέλειαν) Κρήτ.

Κάλλιο λόγια 'ς τὸ χωράφι | παρὰ μάγγανα 'ς τ' ἁλώνι (προτιμότερα κατόπιν συζητήσεως συμφωνία εἰς τὴν ἀρχὴν παρὰ φιλονικία εἰς τὸ τέλος) Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) *'Η λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Ἀλώνι ἢ 'Ἀλώνια, Δύο-Τρία-Πέντε 'Ἀλώνια, Μεγάλο-Μικρὸ 'Ἀλώνι, Παλαιὸ-Νέο 'Ἀλώνι, 'Ἀπάνω-Κάτω-Πέρα 'Ἀλώνι* πολλαχ. Μετά τινος δὲ προσδιορισμοῦ κυρίου ὀνόματος ἢ ἐπωνύμου, οἶον: *Τοῦ Γιάννη-τοῦ Κώστα-τοῦ Παπᾶ τ' 'Ἀλώνι* κττ. κοιν. Συνών. *ἁλωνεύτρα* (ἰδ. *ἁλωνευτής* 1 β). β) *'Ο χῶρος τοῦ ἐλαιοτριβείου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποθλίβονται αἱ ἐλαῖαι* Εὐβ. Κέρκ. Κίμωλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σάμ. κ.ά. Συνών. *κατω λίθι*. γ) *Χῶρος ὁμαλὸς σχήματος ὀρθογωνίου παραλληλογράμμου μὲ ἔδαφος συμπαγές, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκτίθεται ἡ σταφὶς πρὸς ἀποξήρανσιν* Κορινθ. δ) *'Ο περὶ τὸ φρέαρ διὰ πλακῶν στρωμένος χῶρος* Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τὸ π'γάδ' θέλ' νά 'χ' τρανὸ ἁλῶν'.* ε) *Πλατεῖα βαθμὶς περιστροφικῆς κλίμακος εἰς τὸ μέρος, ὅπου γίνεται ἡ στροφή* Στερελλ. (Αἰτωλ.) ς) *'Υπαίθριος χῶρος, εἰς τὸν ὁποῖον σωρεύεται τὸ πλεονάζον ἄλας, ὅταν πληρωθοῦν αἱ ἀποθήκαι* Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ζ) *'Ἀναπεπταμένη ἔκτασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτίθενται πρὸς ἀποξήρανσιν τὰ εἶδη τῆς πλινθοποιίας* Ἀθῆν. η) *'Ο πλατὺς χῶρος ὁδόντος τραπεζίτου* Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Μ' χάλασι τ' ἁλῶν' ἀπ' ἑναν τραπιζίτ'.* θ) *'Ο περὶ τὴν σελήνην νεφελώδης κύκλος* Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βασαρ.) κ.ά.: *'Αουῶνι ἔχει τὸ φεγάρι καὶ θά 'χωμενε ἀέρα* Φιλότ. Τὴν αὐτὴν σημ. εἶχε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. ἢ λ. *ἁλῶς*. Ἰδ. Θησαυρ. ι) *Τὸ ἐσωτερικὸν ὑπὸ τὸν φλοιὸν κοίλωμα τοῦ βραστοῦ ψοῦ* Ἡπ. ια) *Παιδιὰ κατὰ διαφόρους τρόπους παιζομένη, ἢ ὁποία ὀνομάσθη οὕτω ἀπὸ τοῦ χαρασσομένου ἢ τῶν χαρασσομένων εἰς τὸ ἔδαφος ὁμοκέντρων κύκλων* Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θεσσ. (Καρδίτσα) Πελοπν. (Γορτυν.) κ.ά. 2) *Τὰ ἁλωνιζόμενα σιτηρὰ (ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον) Κύθν. Πελοπν. (Φεν. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: 'Επάλενα μὲ καμπόσο ἁλώνι* (κατεγινόμενη εἰς τὸ ἁλώνισμα ποσοῦ τινος σίτου) Φεν. || Φρ. *Σηκώνω τ' ἁλώνι* (μετὰ τὸ ἁλώνισμα συλλέγω τὸν καρπὸν) Κύθν. *Τὰ καλὰ τὰ βούδᾶ ὀγλήγορα κόφ'ν τ' ἁλῶν'* Χαλδ. 3) *'Η πρῶξις τοῦ ἁλωνίσματος* Κύθν. Πελοπν. (Σουδεν.) κ.ά.: *'Εχω ἁλώνι ταχρὰ Σουδεν. Γλυτώσανε τ' ἁλῶνι* (ἐτελείωσεν τὸ ἁλώνισμα) Κύθν. Συνών. *ἁλωνεῖα, ἁλῶνεμα, ἁλώνισμα, ἁλωνισμός*. 4) *'Ο καιρὸς τοῦ ἁλωνίσματος, συνήθως κατὰ πληθ.* Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: *Νὰ μοῦ δώσης, γείτονα, τέσσερες καβάθες γέννημα καὶ 'ς τ' ἁλώνια θὰ σοῦ τὸ δώσω ἀναπεδιά-ρικο* (ἀντὶ τεσσάρων μεριδίων θὰ σοῦ δώσω πέντε) Μάν. *Σ' τό 'δουσα τοῦ σ'τάρ' π' σ' χρώσταγα, 'ς τ' ἁλῶν' νὰ ματα-χαλέψ'ς* (σοῦ τὸ ἔδωσα τὸ στάρη ποῦ σοῦ χρεωστοῦσα, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἁλωνίσματος νὰ ζητήσης πάλιν) Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Νάξ. τοῦ 1765.

άλωνιάρεις ὁ, Λεξ. Βλαστ. Μ.Ἐγκυκλ. *ἁλωνιάρ'ς* Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὖσ. ἁλῶνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρεις.

1) *'Ο ἁλωνίζων διὰ τῶν ἵππων του τὰ ἐν τῷ ἁλωνίῳ στάχνα σιτηρῶν ἐπ' ἀμοιβῇ εἰς εἶδος, τὴν ὁποίαν λαμβάνει μετὰ τὸ ἁλώνισμα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ.: *Οἱ ἁλωνιαραῖοι μὲ τ' ἄλωνα ἁλωνίζ'νι καὶ φκειάν'νι τὰ λειώματα* Αἰτωλ. β) *Πληθ. ἁλωνιαραῖοι, οἱ συνετairίζοντες τοὺς ἵππους των εἰς τὸ ἁλώνισμα* Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ. 2) *'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ἁλώνιον* Στερελλ. (Αἰτωλ.): *'Ἀλωνιάρ'κα ἄλωνα.* β) *Τὸ οὐδ. ἁλωνιάρ'κον οὖσ., ἢ εἰς χρῆμα ἢ εἶδος ἀμοιβῇ τοῦ ἁλωνιστοῦ* Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Συνών. *ἁλωνιάτικο* (ἰδ. **ἁλωνιάτικος*).

Πβ. *ἁλωνιάρικος, ἁλωνιάρης, ἁλωνευτής, ἁλωνιάρτης, ἁλωνιστής, ἁλωνιστικός.*

άλωνιάτης ὁ, Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. *'Ἀλωνιάτης* Σέριφ.

'Εκ τοῦ οὖσ. ἁλῶνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάτης.

1) *'Ο ἁλωνίζων, ἁλωνιστής* Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. 2) *'Ο μὴν Ἰούνιος* Σέριφ.

Πβ. *ἁλωνιάρης, ἁλωνευτής, ἁλωνιάρης, ἁλωνιστής.*

***ἁλωνιάτικος** ἐπίθ. *ἁλωνιάτικο τό, πολλαχ. ἁλωνιάρ'κον* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ οὖσ. ἁλῶνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

'Η εἰς χρῆμα ἢ εἶδος ἀμοιβῇ τῶν ἁλωνιστῶν ἐνθ' ἀν.: 'Εβγαλα ἑκατὸ ὀκάδες καρπὸ ἀπὸ τ' ἁλωνιάτικα Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *ἁλωνιάρ'κον* (ἰδ. *ἁλωνιάρης*), *ἁλωνιστικό* (ἰδ. *ἁλωνιστικός*).

άλωνίζω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *ἁλωνίζον* Καππ. (Σεμέντρ.) *ἁλωνίζον* βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καλαβρ. (Καρδ.) *ἁλωνίτσω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *'λωνίζω* Κύθν. κ.ά. *ἁλωνοῦ* Τσακων.

Τὸ μεσν. *ἁλῶνίζω*.

Α) Κυριολ. 1) *'Ἀλωνεύω* 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) Καππ. (Σεμέντρ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *'Ἀλωνίζω τὸ γέννημα-τὸ κριθάρι-τὸ σιτάρι* κττ. || Φρ. *'Σ τὸ πέλαγο ἁλωνίζει* (ἐπὶ τοῦ ματαιοπονοῦντος) κοιν. Πελοπν. (Μεσσ.) || Παροιμ.

Τ' ἀβγά δὲν τ' ἁλωνίζουν, παρὰ τὰ τηγανίζουν (ἐπὶ τοῦ ἄλλα ἀντὶ τῶν προσηκόντων πράττοντος) Ζάκ.

2) *Μέσ. καθήμενος ἐπὶ τῆς τυκάνης περιάγομαι ἐν τῷ ἁλωνίῳ καὶ διασκεδάζω* Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.): *Πάμε ν' ἁλωνιστοῦμε* Σαρεκκλ.

Β) Μεταφ. 1) *Φθείρω διὰ τῶν ποδῶν, ποδοπατῶ* (ἢ μεταφ. ἐκ τῶν ἁλωνιζόντων βοῶν ἢ ἵππων) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *'Ἀλῶν'σαν τὰ γίδια τοῦ χουράφ' Ζαγόρ. Πῆι τὰ πράματα 'ς τοῦ χουράφ' μ' καὶ μ' ἁλῶν'σαν τοῦ σ'τάρ'* Αἰτωλ.

β) *Κτυπῶ, δέρνω* Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ.: *Κάτσε ἡσουχα, γιατί θὰ σ' ἁλωνίσω!* Σῦρ. *Τὸν ἁλωνίζ' κάθι μέρα τοῦ πιδί τ'ς* Αἰτωλ. *Τὸν ἡδρ' ἀπ' τοῦν ἁλῶν'ζι ἡ μάνα τ' αὐτόθ.* || Φρ. *Χ'πειέτι καὶ ἁλωνίζει* (κτυπιέται καὶ δέρνεται. Ἐπὶ

του ὀδυρομένου διὰ συμφορὰν) Ἦπ. Ὅμοια σημ. τοῦ ἀρχ. ἀλοάω. Πβ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 149 «ἡ μητέρα ἡλόησεν ἡ πατὴρ γνάθον | ἐπάταξεν». 2) Διασκορπίζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.: Νά ῥτη καὶ ν' ἀλωνίσῃ τοὺς κατεργαράιους! Κεφαλλ. β) Ἐξοδεύω ἀφειδῶς, σπαταλῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Παξ. Πάρ. κ. ἀ.: Φρ. Αὐτὸς εὐρήκε καὶ ἀλωνίζει (ἐπὶ τοῦ σπαταλῶντος κληρονομίαν ἢ προῖκα) Πάρ. 3) Ταράττω, κάμνω ἄνω κάτω, ἐνοχλῶ Ἦπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. κ. ἀ.: Αὐτὸ τοῦ π' δι' μ' ἀλώσ'σι Θεσσ. Τί μ' ἀλωνίσεις ἔσ'; Ζαγόρ. || Φρ. Μ' ἀλωνίζει τὸ κεφάλι (ἔχω ζάλην) Ἦπ. β) Ἀνακινῶ, θολώνω, ἐπὶ ὕδατος Σκυρ.: Ἀλωνισμένο νερό. 4) Περιέρχομαι (ἐκ μεταφ. τῶν ἀλωνιζόντων ζώων) Πελοπν. (Λακων.) — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 54: Τρέχεις καὶ ἀλωνίζεις τοῦ κάκου τὰ βουνὰ γιὰ νὰ βρῇς πρόβατα Ἀδάμ ἔνθ' ἄν.

άλωνικό τό, Κρήτ.

Τὸ οὐδ. τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀ λ ω ν ι κ ὸς γενόμενον οὐς.

Ποσότης δημητριακοῦ καρποῦ ὠρισμένη πρὸς ἀλώ-
νισμα: Ἀλωνίζω τ' ἀλωνικό.

άλωνισα ἡ, Αἰγιν. ἀλουν'σα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ.

Τὸ ποσὸν τοῦ σίτου τὸ ἐφάπαξ δυνάμενον νὰ ἀλωνι-
σθῇ ἔνθ' ἄν.: Ἐχομε δυὸ τρεῖς ἀλουν'σες σ'τάρι. Συνών.
ἀ λ ω ν ι ζ ᾶ 1.

ἀλώνισμα τό, κοιν. καὶ Καππ. ἀλώσ'σμα βόρ. ιδιῶμ.
ἀλώνισμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)
ἀλώνιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ νὰ ἀλωνίζῃ τις, ἢ πρᾶξις τοῦ
ἀλωνίσματος κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀπάν'ς σ' ἀλώνισμαν εὔρε
με (μὲ ἡδρε κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀλωνίσματος) Χαλδ.
Ἐχομε ἀλώνισματα Πελοπν. Συνών. ἀ λ ω ν ι ε ἰ ᾶ, ἀ λ ὡ
ν ε μ α, ἀ λ ὡ ν ι 3, ἀ λ ω ν ι σ μ ὸς 1. 2) Λίχμησις,
λίχνισμα Πελοπν. (Λακων.)

Β) Μεταφ. 1) Διασκορπισίς Πελοπν. (Ἀρκαδ.):
Τοὺς ἔκαν' ἐν' ἀλώνισμα δυνατό (τοὺς διέλυσε, τοὺς διε-
σκορπίσε). 2) Ἀταξία, σύγχυσις Ἦπ. Συνών. ἀ ν α -
κ ᾶ τ ω μ α.

ἀλωνισμός ὁ, Ἦπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.
ἀλουν'σμός Ἦπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀλώνισμα 1, ὁ ἰδ., Ἦπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.
Ἐλευθερουδ. 2) Μεταφ. καταπόνησις ἀτόμου τινὸς (ἢ
μεταφ. ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀλώνιῳ καταπονήσεως τῶν ἀλόγων)
Ἦπ. (Χουλιαρ.): Τ' εἶν' αὐτὸς οὐ ἀλουν'σμός π' τ' κάψ'ς
τ' πιδοῦ; β) Κακὴ μεταχείρισις, τιμωρία Ἦπ.: Νὰ
ἰδῇς βράδν τί ἀλωνισμό θὰ πάθουν τὰ παιδιὰ ἀπ' τὸν πατέρα
τους!

ἀλώνιστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀλώνισα Πελοπν. (Τρίκκ.
Σουδεν.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ λ ὡ ν ι σ τ ος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀλωνίσῃ τις ἔνθ' ἄν.: Ἐχω ἀκόμ' ἀλώ-
νισα Τρίκκ.

ἀλωνιστής ὁ, ἐνιαχ. — Λεξ. Δεξ. Βυζ. Ἀλωνιστῆς
πολλαχ. Ἀλουν'στῆς βόρ. ιδιῶμ. Ἀλουν'σῆς Λέσβ.
(Πλομάρ.) Ἀλωνητῆς πολλαχ. καὶ Καππ. (Σιλ.) Ἀλουν'τῆς
βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀ λ ω
ν η τ ῆς κατὰ τὰ ἐκ τῶν περισπωμένων ρ. παράγωγα.

1) Ἐκεῖνος ὅστις ἀλωνίζει, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ
ἀλώνιον ἐνιαχ.: Οἱ ἀλωνιστᾶδες τρέχανε σὰν τ' ἄλογα τὰ
φρενιασμένα ποῦ τὰ δάγκασε μυῖγα κακὴ Γβλαχογιάνν.
Γύροι ἀνέμ. 24. 2) Ὁ μὴν Ἰούλιος (διότι κατὰ τοῦ-
τον ἀλωνίζουσι) σύνηθ.: Μέσα 'ς τὸν καυτερό Ἀλωνιστῇ
μεσημέρι μονάχα ὁ τζίτζικας σφύριζε τὸ τραγούδι του
Ππαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 1,62 || Παροιμ. Ὅπου
βάλ' σκουπὸ νὰ κάψ' τ' ἀλώνισα Ἀλουν'στῆς δὲν τὸν βροῖσῃ
(ὅστις μελετᾷ κακὰ προλαμβάνει αὐτὸν ὁ θάνατος) Θράκ.
Αἰν. 3) Ὁ μὴν Αὐγούστου (διότι κατὰ τοῦτον ἀλωνί-
ζουσι) Καππ. (Σιλ.)

Πβ. ἀ λ ω ν ᾶ ρ ις, ἀ λ ω ν ε ν τ ῆς, ἀ λ ω ν ι ᾶ ρ ις.

ἀλωνιστικός ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀλωνιστικό τό,
Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ. Περίδ.
Βυζ. Ἠπίτ. Βλαστ. ἀλωνιστικό Σάμ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀ λ ω ν ι σ τ ῆς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ι κ ὸς.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀλωνιστὴν ἢ εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ
ἀλωνίσματος λόγ. σύνηθ.: Ἀλωνιστικὴ μηχανή. Ἀλωνι-
στικό ἄλλογο. β) Ὁριμος πρὸς ἀλωνισμόν Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ.: Ἀλωνιστικά γεννήματα. 2) Ἡ εἰς χοῦμα ἢ
εἰδος ἀμμοβῆ τοῦ ἀλωνιστοῦ ἔνθ' ἄν.: Ἀκριβὰ ἀλωνιστικά
σοῦ πήρενε Κρήτ. Συνών. ἀ λ ο υ ν ι ᾶ ρ ' κ ο υ (ἰδ. ἀ λ ω ν ι ᾶ
ρ ις), ἀ λ ω ν ι ᾶ τ ι κ ο (ἰδ. * ἀ λ ω ν ι ᾶ τ ι κ ος).

ἀλώνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀλώσ'στους Ἦπ. Μακεδ.
κ. ἀ. ἀλώνιστος Πελοπν. (Κορινθ. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἀ.)
Πόντ. (Σάντ.) ἀλώσ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. * ἀ λ ω ν ι σ τ ὸς < ἀ λ ω ν ι ζ ῶ τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερήσεως διὰ τοῦ ἀνα-
βιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀλωνισθεὶς ἔνθ' ἄν.: Κριθάρι - σ'τάρι ἀλώνιστο
πολλαχ.

ἀλωνίστρα ἡ, Θήρ. Ἰος Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Γαλα-
ναῖδ.) Τήν. (Κώμ.) κ. ἀ. ἀλωνίστρια Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- τ ρ α. Ἦ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Μήλου τοῦ 1679.

1) Ἀγρός, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει ἀλώνιον Ἀμοργ.
Ἰος Μύκ. Τήν. (Κώμ.) Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰος. 2) Ὁ
ἐν τῷ ἀλώνιῳ χώρος, εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν λίχμησιν
συσσωρεύονται τὰ ἄχυρα Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Συνών. ἀ χ υ -
ρ ῖ σ τ ρ α, λ ι χ ν ῖ σ τ ρ α. 3) Ὁ περὶ τὸ ἀλώνιον χώρος
Θήρ. Κρήτ.

άλωνοδίχαλο τό, Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀ λ ὡ ν ι καὶ δ ι χ ᾶ λ ι.

Τὸ διχαλωτὸν ξύλον, διὰ τοῦ ὁποῖου μετακινοῦν τοὺς
ἀλωνιζομένους στάχους. Συνών. δ ι κ ρ ᾶ ν ι, δ ι κ ρ α ν ο,
δ ι χ ᾶ λ α.

άλωνοθερίζω Κρήτ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ καὶ θ ε ρ ῖ ζ ῶ καθ' ἀπλολ. ἀντι
ἀ λ ω ν ι ζ ῶ θ ε ρ ῖ ζ ῶ.

